

EUROPSKA
KOMISIJA

Bruxelles, 22.1.2020.
COM(2020) 24 final

2020/0011 (NLE)

Prijedlog

ODLUKE VIJEĆA

o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Konvenciju protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) Međunarodne organizacije rada

OBRAZLOŽENJE

1. PREDMET PRIJEDLOGA

Predloženom odlukom Vijeća omogućit će se državama članicama da ratificiraju Konvenciju o iskorjenjivanju nasilja i uznemiravanja u svijetu rada, koja se može navoditi kao Konvencija protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) (dalje u tekstu „Konvencija”) i koju je donijela Međunarodna organizacija rada (ILO), kad je riječ o pitanjima koja su u nadležnosti Unije.

2. KONTEKST PRIJEDLOGA

Pokret #metoo i s njime povezani pokreti nedavno su istaknuli da su nasilje i uznemiravanje na radnom mjestu, uključujući rodno uvjetovano nasilje i uznemiravanje, prisutni diljem svijeta. Potrebno je pojačati rad u tom području i zaštititi žrtve.

Kako bi se to učinilo, na 108. (stoljetnoj) Međunarodnoj konferenciji rada održanoj 21. lipnja 2019. donesena je Konvencija ILO-a protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) te Preporuka o nasilju i uznemiravanju iz 2019. (br. 206) (dalje u tekstu „Preporuka”).

Konvencija je prvi međunarodni instrument kojim se utvrđuju posebni, globalno primjenjivi standardi za suzbijanje uznemiravanja i nasilja na radnom mjestu te se detaljno utvrđuju mjere koje moraju poduzeti države i drugi relevantni dionici. Konvencijom i Preporukom nastoji se uspostaviti uključiv, integriran i rodno osjetljiv pristup sprečavanju i iskorjenjivanju nasilja i uznemiravanja u svijetu rada.

Europska unija predana je promicanju ljudskih prava i dostojnog rada, uključujući sigurne i zdrave radne uvjete, ravnopravnosti žena i muškaraca te zaustavljanju diskriminacije, i unutar Unije i u svojim vanjskim odnosima.

Kad je riječ o EU-u, europski socijalni partneri 2007. su sklopili „Okvirni sporazum o uznemiravanju i nasilju na radnom mjestu”¹, koji se temelji na savjetovanju Komisije s europskim socijalnim partnerima o nasilju na radnom mjestu i njegovim učincima na zdravlje i sigurnost na radu². Poslodavcima, radnicima i njihovim predstavnicima taj sporazum pruža okvir usmjeren na djelovanje za prepoznavanje, sprečavanje i rješavanje problema uznemiravanja i nasilja na radnom mjestu.

U interesu je Europske unije da promiče provedbu međunarodnog instrumenta za borbu protiv nasilja i uznemiravanja u svijetu rada, u skladu sa svojim unutarnjim okvirom, jer se Konvencija odnosi na određena područja prava Unije, a Europska unija ne može joj pristupiti. Sadržaj Konvencije nije sporan u smislu postojeće pravne stečevine EU-a. Stoga je u interesu EU-a da njegove države članice ratificiraju Konvenciju. S tim ciljem te s obzirom na nadležnost EU-a u područjima obuhvaćenima Konvencijom potrebno je ukloniti sve pravne prepreke koje postoje na razini EU-a, a koje onemogućuju državama članicama ratifikaciju Konvencije.

2.1. Sadržaj Konvencije

Sadržaj Konvencije ILO-a protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) može se sažeti kako slijedi:

¹ COM(2007) 686.

² C(2004) 5220.

u preambuli Konvencije:

- priznaje se pravo svake osobe na rad bez nasilja i uznemiravanja;
- prepoznaje se da nasilje i uznemiravanje na radnom mjestu mogu predstavljati kršenje ili povredu ljudskih prava te da su nasilje i uznemiravanje prijetnja jednakim mogućnostima, neprihvatljiva i nespojiva s dostojanstvenim radom;
- prepoznaje se da nasilje i uznemiravanje na radnom mjestu utječu na psihičko, tjelesno i spolno zdravlje, dostojanstvo te obiteljski i društveni život žrtava te im mogu onemogućiti pristup, ostanak i napredovanje na tržištu rada, a posebno ženama;

u dijelu I. Konvencije, pod definicijama:

- utvrđuje se jedinstvena definicija „nasilja i uznemiravanja”, kojom je obuhvaćen niz neprihvatljivih ponašanja i praksi ili prijetnji od takvih ponašanja ili praksi, neovisno o tome je li riječ o izoliranom događaju ili događajima koji se ponavljaju, a čiji je cilj ili stvarna ili potencijalna posljedica tjelesna, psihološka, seksualna ili ekonomska šteta (članak 1.a);
- definira se rodno uvjetovano nasilje i uznemiravanje (članak 1.b);
- utvrđuje se, ne dovodeći u pitanje jedinstvenu definiciju „nasilja i uznemiravanja”, da se nasilje i uznemiravanje mogu u nacionalnim zakonima i propisima definirati kao jedinstven pojam ili kao zasebni pojmovi (članak 1. stavak 2.);

u dijelu II. Konvencije, pod područjem primjene:

- štite se radnici i druge osobe u svijetu rada, uključujući zaposlenike kako su definirani nacionalnim zakonima i praksom te radnike neovisno o njihovu ugovornom statusu, osobe koje se osposobljavaju, uključujući stažiste i naučnike, radnike čiji su ugovori o radu prestali, volontere, tražitelje zaposlenja i podnositelje prijave za posao te pojedince koji izvršavaju ovlasti, zadaće ili odgovornosti poslodavca (članak 2.);
- riječ je o nasilju i uznemiravanju u „svijetu rada”, koji ne podrazumijeva samo radno mjesto, već uključuje prostore, komunikaciju, putovanja i društvene aktivnosti povezane s poslom, smještaj koji osiguravaju poslodavci te putovanje na posao i s posla (članak 3.);

u dijelu III. o temeljnim načelima navodi se da države koje ratificiraju Konvenciju trebaju, među ostalim:

- donijeti uključiv, integriran i rodno osjetljiv pristup sprečavanju i iskorjenjivanju nasilja i uznemiravanja u svijetu rada koji uključuje zakonsku zabranu nasilja i uznemiravanja (članak 4. stavak 2.);
- osigurati da se relevantnim politikama suzbijaju nasilje i uznemiravanje (članak 4. stavak 2. točka (b));
- donijeti sveobuhvatnu strategiju za borbu protiv nasilja i uznemiravanja te žrtvama osigurati pristup pravnim lijekovima i potpori (članak 4. stavak 2. točka (c));

- donijeti zakone, propise i politike kako bi osigurale pravo na jednakost i nediskriminaciju pri zapošljavanju, među ostalim za skupine u ranjivom položaju (članak 6.);

u dijelu IV. o zaštiti i sprečavanju navodi se da države koje ratificiraju Konvenciju trebaju posebno:

- donijeti odgovarajuće mjere za sprečavanje nasilja i uznemiravanja u radnom kontekstu (članak 8.);
- donijeti zakone i propise kojima se od poslodavaca zahtijeva sprečavanje nasilja i uznemiravanja, među ostalim na temelju procjene rizika od nasilja i uznemiravanja te osiguravanja informacija i osposobljavanja za osobe na koje se to odnosi (članak 9.).

Nadalje, u dijelu V. o izvršavanju i pravnim lijekovima navodi se da države koje ratificiraju Konvenciju moraju poduzeti odgovarajuće mjere kako bi osigurale jednostavan pristup odgovarajućim i učinkovitim pravnim lijekovima; prepoznati učinke nasilja u obitelji i, koliko je to razumno izvedivo, ublažiti učinke tog nasilja na svijet rada; te osigurati da radnici imaju pravo maknuti se iz radnog okruženja u kojem im prijeti neposredna i ozbiljna opasnost povezana s nasiljem i uznemiravanjem (članak 10.).

Konvencija osim toga uključuje odredbe o smjernicama, osposobljavanju i informiranju.

2.2. Pravo Unije u području nasilja i uznemiravanja u svijetu rada

Neki aspekti Konvencije, kako je dopunjena Preporukom, odnose se na područja obuhvaćena pravom EU-a, konkretnije:

- člankom 153. stavkom 1. točkama (a) i (i) te člankom 157. stavkom 3. UFEU-a, u skladu s kojima Unija podupire i dopunjuje aktivnosti država članica u poboljšavanju radne okoline radi zaštite zdravlja i sigurnosti radnika te jednakosti muškaraca i žena u pogledu mogućnosti na tržištu rada i postupanja na radnom mjestu i donosi mjere za osiguranje primjene načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada;
- Direktivom Vijeća 89/391/EEZ³, koja se odnosi na sve rizike za zdravlje i sigurnost radnika na radu, uključujući psihosocijalne rizike kao što su uznemiravanje i nasilje;
- „Okvirnim sporazumom o uznemiravanju i nasilju na radnom mjestu”⁴, koji su europski socijalni partneri 2007. sklopili na temelju članka 139. Ugovora o EZ-u (sadašnjeg članka 155. UFEU-a) i kojime se poslodavcima, radnicima i njihovim predstavnicima pruža okvir usmjeren na djelovanje za utvrđivanje, sprečavanje i rješavanje problema uznemiravanja i nasilja na radnom mjestu;
- strateškim okvirom EU-a o zdravlju i sigurnosti na radu za razdoblje od 2014. do 2020.⁵ i Komunikacijom Komisije pod naslovom „Sigurniji i zdraviji rad za sve – Modernizacija zakonodavstva i politike EU-a o sigurnosti i zdravlju na radnom

³ Direktiva Vijeća 89/391/EEZ od 12. lipnja 1989. o uvođenju mjera za poticanje poboljšanja sigurnosti i zdravlja radnika na radu (SL L 183, 29.6.1989., str. 1.–8.).

⁴ COM(2007) 686.

⁵ COM(2014) 332 final.

mjestu”⁶, u kojima je istaknuta važnost poboljšanja prevencije psihosocijalnih rizika na radnom mjestu;

- Direktivom 2006/54/EZ o provedbi načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada, koja uključuje i odredbe o zabrani uznemiravanja i spolnog uznemiravanja⁷;
- Direktivom Vijeća 2000/78/EZ od 27. studenoga 2000. o uspostavi općeg okvira za jednako postupanje pri zapošljavanju i obavljanju zanimanja⁸;
- Direktivom Vijeća 2000/43/EZ o provedbi načela jednakog postupanja prema osobama bez obzira na njihovo rasno ili etničko podrijetlo⁹;
- odlukama Vijeća od 11. svibnja 2017. o potpisivanju, u ime Europske unije¹⁰, Konvencije Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji („Istanbulska konvencija”)¹¹ i tekućim raspravama u Vijeću o pristupanju Unije Istanbulskoj konvenciji, koja uključuje odredbe o sprečavanju nasilja nad ženama i nasilja u obitelji, uključujući seksualno uznemiravanje, te o zaštiti žrtava takvog nasilja i kažnjavanju počinitelja.

Neki aspekti Konvencije i Preporuke dalje se odnose na područja obuhvaćena pravom Unije u pogledu pravosudne suradnje i prava žrtava¹², migracija, azila i slobode kretanja¹³, u kojima su sekundarnim pravom Unije¹⁴ utvrđena prava žrtava kaznenih djela i članova njihovih obitelji na odgovarajuće informacije, potporu i zaštitu, sudjelovanje u kaznenom postupku te na to da ih se prepozna i s njima postupa s poštovanjem i bez diskriminacije.

Konvencija i Preporuka sadržavaju i odredbe u područjima koja su u nadležnosti država članica, posebno u pogledu kolektivnih pregovora.

3. REZULTATI SAVJETOVANJA SA ZAINTERESIRANIM STRANAMA I PROCJENE UČINAKA

Nije primjenjivo.

⁶ COM(2017) 012 final.

⁷ SL L 204, 26.7.2006., str. 23.–36. Slične su odredbe uključene i u Direktivu Vijeća 2004/113/EZ od 13. prosinca 2004. o provedbi načela jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pristupu i nabavi robe, odnosno pružanju usluga (SL L 373, 21.12.2004., str. 37.–43.) i Direktivu 2010/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 2010. o primjeni načela jednakog postupanja prema muškarcima i ženama koji su samozaposleni i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 86/613/EEZ (SL L 180, 15.7.2010., str. 1.–6.).

⁸ SL L 303, 2.12.2000., str. 16.–22.

⁹ SL L 180, str. 22.–26.

¹⁰ Odluka Vijeća (EU) 2017/865 od 11. svibnja 2017. o potpisivanju, u ime Europske unije, Konvencije Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji u odnosu na pitanja povezana s pravosudnom suradnjom u kaznenim stvarima, SL L 131, 20.5.2017., str. 11.–12.; Odluka Vijeća (EU) 2017/866 od 11. svibnja 2017. o potpisivanju, u ime Europske unije, Konvencije Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji u odnosu na azil i zabranu prisilnog udaljenja ili vraćanja (*non-refoulement*) (SL L 131, 20.5.2017., str. 13.–14.).

¹¹ Konvencija Vijeća Europe o sprečavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji, službe Vijeća Europe za Ugovore – br.°210, dostupna na <https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/rms/090000168008482e>.

¹² Članci 82., 83., 84. i 156. UFEU-a.

¹³ Članci 21., 46., 78. i 79. UFEU-a.

¹⁴ Direktiva 2012/29/EU od 25. listopada 2012. o uspostavi minimalnih standarda za prava, potporu i zaštitu žrtava kaznenih djela, (SL L 315, 14.11.2012., str. 57.–73.).

4. OVLAŠTENJE ZA RATIFIKACIJU KONVENCIJE U INTERESU UNIJE

Konvencija se odnosi na određena područja prava Unije, kao što su zdravlje i sigurnost na radu, jednakost i nediskriminacija, u kojima je razina regulacije na naprednoj razini.

U skladu s pravilima o vanjskim nadležnostima koja je razradio Sud Europske unije¹⁵, ili konkretnije, o sklapanju i ratifikaciji konvencija ILO-a¹⁶, države članice same ne mogu ratificirati Konvenciju jer su dijelovi Konvencije obuhvaćeni nadležnostima Unije u skladu s člankom 3. stavkom 2. UFEU-a.

Međutim, EU ne može ratificirati Konvenciju ILO-a jer prema Statutu ILO-a¹⁷ samo države mogu biti stranke takvih konvencija.

Stoga institucije EU-a i države članice moraju poduzeti potrebne mjere za suradnju u ratifikaciji Konvencije i provedbi obveza koje iz nje proizlaze¹⁸.

Vijeće je od 2005. ovlastilo države članice da u interesu EU-a ratificiraju pet Konvencija Međunarodne organizacije rada i jedan njezin Protokol, čiji su se dijelovi odnosili na područja obuhvaćena nadležnošću EU-a¹⁹.

Materijalne odredbe Konvencije nisu sporne u smislu postojeće pravne stečevine EU-a. U skladu s člankom 19. stavkom 8. Statuta ILO-a u Konvenciji su utvrđeni minimalni standardi. Iz toga proizlazi da pravo EU-a može biti strože od odredaba Konvencije ili obratno²⁰.

Predloženom odlukom Vijeća države članice ovlastit će se za ratifikaciju, u interesu EU-a, onih dijelova Konvencije koji su obuhvaćeni nadležnosti EU-a te će im se preporučiti da nastoje finalizirati ratifikaciju do kraja 2022.

¹⁵ Presuda AETR SEU-a, predmet 22/70 od 31. ožujka 1971., ECR 1971., 263.;

¹⁶ Mišljenje 2/91 SEU-a od 19. ožujka 1993., ECR 1993-I, str. 1061. o Konvenciji ILO-a o kemikalijama, br. 170.

¹⁷ Statut ILO-a, članak 1. stavak 2.

¹⁸ Mišljenje 2/91 SEU-a (ibid.), točke 36., 37. i 38.

¹⁹ Odluka Vijeća od 14. travnja 2005. kojom se ovlašćuju države članice da u interesu Europske zajednice ratificiraju Konvenciju o identifikacijskim ispravama pomoraca Međunarodne organizacije rada (Konvencija br. 185), SL L 136/1 od 30.5.2005.; Odluka Vijeća od 7. lipnja 2007. o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske zajednice ratificiraju Konvenciju o radu pomoraca Međunarodne organizacije rada iz 2006. (SL L 161/63 od 22.6.2007.); Odluka Vijeća od 7. lipnja 2010. o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Konvenciju o radu u ribolovu iz 2007. Međunarodne organizacije rada (Konvencija br. 188), SL 145/12 od 11.6.2010.; Odluka Vijeća od 28. siječnja 2014. o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Konvenciju o sigurnosti pri korištenju kemikalija na radnom mjestu iz 1990. Međunarodne organizacije rada (Konvencija br. 170) (2014/52/EU); Odluka Vijeća od 28. siječnja 2014. o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Konvenciju o dostojnom radu za radnike u kućanstvu iz 2011. Međunarodne organizacije rada (Konvencija br. 189) (2014/51/EU); Odluka Vijeća (EU) 2015/2071 od 10. studenoga 2015. o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Protokol iz 2014. uz Konvenciju o prisilnom radu iz 1930. Međunarodne organizacije rada u pogledu članaka od 1. do 4. Protokola u vezi s pitanjima koja se odnose na pravosudnu suradnju u kaznenim stvarima (SL L 301, 18.11.2015.); Odluka Vijeća (EU) 2015/2037 od 10. studenoga 2015. o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Protokol iz 2014. uz Konvenciju o prisilnom radu iz 1930. Međunarodne organizacije rada u pogledu pitanja koja se odnose na socijalnu politiku (SL L 298, 14.11.2015.).

²⁰ Mišljenje 2/91 SEU-a (ibid.), točka 18.

5. PRAVNA OSNOVA

5.1. Postupovna pravna osnova

Članak 218. stavak 6. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU) primjenjuje se neovisno o tome je li Unija članica organizacije koja je donijela međunarodni sporazum²¹.

5.2. Materijalna pravna osnova

5.2.1. Načela

Materijalna pravna osnova odluke na temelju članka 218. stavka 6. UFEU-a prije svega ovisi o cilju i sadržaju međunarodnog sporazuma čija je ratifikacija u interesu Unije. Ako taj sporazum ima dva cilja ili dva elementa te ako se može utvrditi da je jedan od tih dvaju ciljeva ili elemenata glavni, a drugi samo sporedan, odluka na temelju članka 218. stavka 6. UFEU-a mora se temeljiti na samo jednoj materijalnoj pravnoj osnovi, to jest onoj koju zahtijeva glavni ili prevladavajući cilj ili element. S obzirom na sporazum kojim se istodobno nastoji postići više ciljeva ili koji se sastoji od više elemenata, koji su neodvojivo povezani, a pri čemu nijedan nije sporedan u odnosu na druge, materijalna pravna osnova odluke na temelju članka 218. stavka 6. UFEU-a iznimno će morati uključivati različite odgovarajuće pravne osnove.

5.2.2. Primjena u ovom slučaju (vidjeti pojedinosti prava Unije trenutačno u odjeljku 2.)

Iako Konvencija sadržava i elemente koji se odnose na nediskriminaciju, pravosudnu suradnju i prava žrtava, glavni cilj i sadržaj Konvencije odnose se na socijalnu politiku, konkretnije na poboljšanje radne okoline radi zaštite zdravlja i sigurnosti radnika (članak 153. stavak 1. točka (a) UFEU-a) te jednakosti muškaraca i žena u pogledu mogućnosti na tržištu rada i postupanja na radnom mjestu (članak 153. stavak 1. točka (i) UFEU-a), u područjima u kojima su donesene direktive na temelju članka 153. stavka 2. UFEU-a, te na primjenu načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada u skladu s člankom 157. stavkom 3. UFEU-a.

Cilj i sadržaj Konvencije odnose se na borbu protiv diskriminacije u skladu s člankom 19. samo kao pomoć.

Stoga je materijalna pravna osnova predložene odluke članak 153. stavak 2. UFEU-a u vezi s člankom 153. stavkom 1. točkama (a) i (i) te člankom 157. stavkom 3. UFEU-a.

6. ZAKLJUČAK

Pravna osnova predložene odluke trebali bi biti članak 153. stavak 1. točke (a) i (i), članak 153. stavak 2. i članak 157. stavak 3. UFEU-a, koji čine glavnu pravnu osnovu prava Unije u pogledu zdravlja i sigurnosti na radu te jednakosti muškaraca i žena u pitanjima zapošljavanja i rada, u vezi s člankom 218. stavkom 6. UFEU-a.

²¹ Mišljenje 2/91 SEU-a (ibid.) o Konvenciji o kemikalijama br.170 i presuda Suda od 7. listopada 2014., Njemačka protiv Vijeća, C-399/12, ECLI:EU:C:2014:2258, točka 64.

Prijedlog

ODLUKE VIJEĆA**o ovlašćivanju država članica da u interesu Europske unije ratificiraju Konvenciju protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) Međunarodne organizacije rada**

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 153. stavak 2. u vezi s člankom 153. stavkom 1. točkama (a) i (i), člankom 157. stavkom 3. te člankom 218. stavkom 6. točkom (a) podtočkom v.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

uzimajući u obzir suglasnost Europskog parlamenta,

budući da:

- (1) Na 108. Međunarodnoj konferenciji rada 2019. donesena je Konvencija Međunarodne organizacije rada o iskorjenjivanju nasilja i uznemiravanja u svijetu rada, koja se može navoditi kao Konvencija protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) (dalje u tekstu „Konvencija”).
- (2) Unija promiče ratifikaciju međunarodnih konvencija o radu koje Međunarodna organizacija rada klasificira kao ažurirane radi promicanja dostojanstvenog rada za sve, zdravlja i sigurnosti na radu te rodne ravnopravnosti i radi suzbijanja diskriminacije.
- (3) Neke su odredbe Konvencije obuhvaćene pravnom stečevinom Unije u području socijalne politike u skladu s člankom 153. stavkom 1. točkama (a) i (i), člankom 153. stavkom 2. i člankom 157. stavkom 3. UFEU-a u pogledu zdravlja i sigurnosti na radu te jednakosti muškaraca i žena u pitanjima zapošljavanja i rada²². Neke su odredbe Konvencije obuhvaćene pravnom stečevinom Unije u području nediskriminacije²³.
- (4) Prema tome, dijelovi Konvencije obuhvaćeni su nadležnošću Unije i države članice ne smiju preuzimati obveze u pogledu tih dijelova izvan okvira institucija Unije²⁴.

²² Direktiva Vijeća 89/391/EEZ od 12. lipnja 1989. o uvođenju mjera za poticanje poboljšanja sigurnosti i zdravlja radnika na radu (SL L 183, 29.6.1989., str. 1.–8.); Direktiva 2006/54/EZ od 5. srpnja 2006. Europskog parlamenta i Vijeća o provedbi načela jednakih mogućnosti i jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pitanjima zapošljavanja i rada (preinaka) (SL L 204, 26.7.2006., str. 23.–36.) te Direktiva Vijeća 2004/113/EZ od 13. prosinca 2004. o provedbi načela jednakog postupanja prema muškarcima i ženama u pristupu i nabavi robe, odnosno pružanju usluga (SL L 373, 21.12.2004., str. 37.–43.) i Direktiva 2010/41/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 2010. o primjeni načela jednakog postupanja prema muškarcima i ženama koji su samozaposleni i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 86/613/EEZ (SL L 180, 15.7.2010., str. 1.–6.).

²³ Direktiva Vijeća 2000/78/EZ od 27. studenoga 2000. o uspostavi općeg okvira za jednako postupanje pri zapošljavanju i obavljanju zanimanja (SL L 303, 2.12.2000., str. 16.–22.); Direktiva Vijeća 2000/43/EZ od 29. lipnja 2000. o provedbi načela jednakog postupanja prema osobama bez obzira na njihovo rasno ili etničko podrijetlo (SL L 180, 19.7.2000., str. 22.–26.).

²⁴ Mišljenje 2/91 Suda Europske unije od 19. ožujka 1993., ECR 1993-I, str. 1061., točka 26.

- (5) Unija ne može ratificirati Konvenciju jer samo države mogu biti stranke Konvencije.
- (6) Stoga bi države članice trebalo ovlastiti za ratifikaciju, djelujući zajednički u interesu Unije, dijelova Konvencije obuhvaćenih nadležnošću Unije,

DONIJELO JE OVU ODLUKU:

Članak 1.

Države članice ovlašćuju se, u odnosu na dijelove koji su na temelju članka 153. stavka 1. točaka (a) i (i), članka 153. stavka 2. i članka 157. stavka 3. UFEU-a u nadležnosti Europske unije, za ratifikaciju Konvencije protiv nasilja i uznemiravanja iz 2019. (br. 190) Međunarodne organizacije rada.

Članak 2.

Države članice trebale bi poduzeti potrebne korake kako bi što prije, a po mogućnosti do 31. prosinca 2022., kod glavnog direktora Međunarodne organizacije rada položile svoje isprave o ratifikaciji Konvencije.

Članak 3.

Ova je Odluka upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu,

*Za Vijeće
Predsjednik*